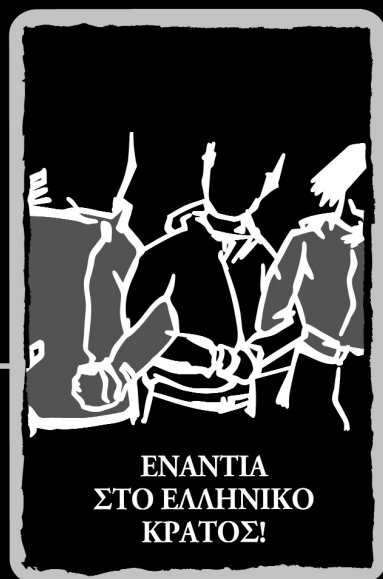

antifa

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ
ΤΗΝ «ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ» ΤΟΥ
ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΠΟΥ ΣΧΕΔΙΑΖΕΙ

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

**autonome
antifa** ★

autonome.antifa@yahoo.com
autonomeantifa77.wordpress.com

**ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
5-6-2015**

6.00 μ.μ. ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ

προκήρυξη που κυκλοφορεί σε 10.000 αντίτυπα με την ευθύνη της αντιφασιστικής συνέλευσης **autonome antifa** • Ιούνιος 2015

για επικοινωνία: autonome.antifa@yahoo.com

Οι «Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες». Η «πετρελαιοφόρος Ανατολική Μεσόγειος». Οι «συμμαχίες» με την Αιγυπτιακή στρατιωτική δικτατορία και το κράτος του Ισραήλ. Όλα αυτά τα καινούρια φρούτα που εμφανίστηκαν στο δημόσιο λόγο, εμπεδώθηκαν και έγιναν καθομιλουμένη με όλο και μεγαλύτερη ένταση από το 2010 και μετά, εκφράζουν μια κρατική στρατηγική.

Το ελληνικό κράτος φιλοδοξεί να εκμεταλλευθεί τη διάλυση της Μέσης Ανατολής για να κυριαρχήσει στην Ανατολική Μεσόγειο. Είναι μια στρατηγική παλιά, που έρχεται από τη δεκαετία του '50, το «κυπριακό» και τον Στρατηγό Γρίβα. Είναι μια στρατηγική με συνέχεια, που εμφανίζεται ξανά και

ξανά μέσα στις δεκαετίες, είτε με «αριστερές» είτε με «δεξιές» κυβερνήσεις. Είναι μια στρατηγική που εμφανίζεται ξανά σήμερα, ταυτόχρονα με την «κρίση χρέους». Ήδη φέρνει το ελληνικό κράτος σε σύγκρουση με τους γύρω του, και ειδικά με την Τουρκία.

Πάνω απ' όλα όμως, είναι μια στρατηγική που στρέφεται εναντίον μας. Στα νότια Βαλκάνια, όπως παντού, οι «γεωπολιτικές φιλοδοξίες» πάντα έχουν τραγική κατάληξη. Και πάντα το τίμημα πληρώνεται από την εργατική τάξη. Η «γεωπολιτική λύση» στα προβλήματα του ελληνικού κράτους, για εμάς σημαίνει θάνατο.

Η προπαγάνδα των αφεντικών

Η συζήτηση περί Ανατολικής Μεσογείου ξεκίνησε με πάταγο τον Απρίλιο του 2010. Τότε, ο πρωθυπουργός της χώρας εμφανίστηκε στο «ακριτικό Καστελόριζο» για να μας πληροφορήσει ότι το ελληνικό κράτος θα ζητούσε «τη συνδρομή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου». Όπως όλοι ξέρουμε, ο κόσμος όλος κοροϊδεύει εκείνον τον παλιό πρωθυπουργό που, από εκείνο το πολύ συγκεκριμένο σημείο, «μας» ανακοίνωσε ότι «βρισκόμαστε» σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης. Ακόμη και σήμερα, πέντε χρόνια μετά, διάφοροι πονηροί εξακολουθούν να τον αποκαλούν μαλάκα.

Απρίλης 2010. Ο πρωθυπουργός της χώρας ανακοινώνει στους Έλληνες ότι βρίσκεται σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Οι λογαριασμοί του ήταν πολύ παλιοί και πολύ υλικοί. Γι' αυτό διάλεξε το Καστελόριζο.

Πράγματι, φαίνεται κομματάκι μαλάκας. Αλλά η πρώτη εντύπωση είναι παραπλανητική. Γιατί πίσω από την επιλογή του τόπου της ανακοίνωσης κρυβόταν μια ευρύτερη προπαγανδιστική στρατηγική του ελληνικού κράτους. Πράγματι, τους επόμενους μήνες, οι Έλληνες εξοικειώθηκαν γοργά με ένα νέο λεξιλόγιο, αντιλήφθηκαν την ύπαρξη νέων συμμάχων και κατάλαβαν με νέο τρόπο τη θέση τους στον κόσμο. Πρώτα έμαθαν ότι το ελληνικό κράτος διαθέτει δύο πιστούς σύμμαχους που λέγονται Ισραήλ και Αίγυπτος. Έπειτα έμαθαν ότι υπάρχει λέει ένα πράγμα που το λένε ΑΟΖ και ότι η ΑΟΖ είναι κάποιου είδους οικόπεδο στη θάλασσα. Ακριβώς λόγω του Καστελόριζου, μας είπαν, το ελληνικό κράτος διαθέτει «νόμιμα» τόση ΑΟΖ που ενώνεται με την Κύπρο. Για να δέσει το γλυκό, μάθαμε ότι τελικά στην ΑΟΖ υπάρχουν και πετρέλαια που, όπως άλλοι κρυμμένοι θησαυροί της περιόδου (θυμάστε: μετοχές σε χαμένη βαλίτσα, πλούσιοι που θα «αγοράσουν το χρέος» κλπ), θα μας «έσωζαν από την κρίση».

Στους λίγους μήνες που ακολούθησαν την τηλεοπτική εμφάνιση του «μαλάκα» στο Καστελόριζο, η Ελλάδα μετατράπηκε από Βαλκανική σε Μεσογειακή χώρα. Μαζί, ανακαλύψαμε και την κατάλληλη απεικόνιση της νέας θέσης και των νέων ενδιαφερόντων του ελληνικού κράτους.

Ο νέος πολιτικός χάρτης της Ελλάδας όπως διαμορφώθηκε από το 2010 και μετά. Η Κύπρος παραμένει σε κουτάκι κάτω δεξιά, όπως στους παλιούς σχολικούς χάρτες. Τώρα όμως βρίσκεται στην «κανονική της θέση» και το κουτάκι έχει όνομα: ΑΟΖ. Όλα αυτά χάρις το Καστελόριζο.

Αυτός είναι ο νέος πολιτικός χάρτης της Ελλάδας όπως διαμορφώθηκε από τα αφεντικά μας από τον Απρίλη του 2010 και μετά. Είναι σαν τους παλιούς χάρτες που κρέμονταν στις σχολικές αίθουσες, πλήρης με το κουτάκι της Κύπρου κάτω δεξιά. Από την άλλη όμως, είναι πολύ πιο άμεσος, πολύ πιο πολιτικός και πολύ πιο εύγλωττος σε προθέσεις. Εδώ τα Βαλκάνια έχουν κοπεί και η επικράτεια του ελληνικού κράτους έχει μετατραπεί σε νησί. Οι υπόλοιπες χώρες της Μεσογείου έχουν σχεδόν εξαφανιστεί και η όλη υπόθεση «Ανατολική Μεσόγειος» έχει αναχθεί στην αντιπαράθεση δύο δυνάμεων. Η πρώτη δύναμη είναι θαλάσσια και ελληνική. Η δεύτερη δύναμη είναι χερσαία και τουρκική. Αλλά η θαλάσσια δύναμη υπερτερεί γιατί έχει μαζί

της τη θάλασσα. Η θάλασσα ενώνει τα νησιά και περικυκλώνει τη μεγάλη στεριά, την αποκλείει, της δημιουργεί ασφυξία, τελικά την εκμηδενίζει στο ένα πέμπτο του χάρτη. Και αν οι Έλληνες βρίσκονται σε τέτοια πλεονεκτική θέση, το χρωστάνε πρώτα στο Καστελόριζο και έπειτα στην παλιά σχέση τους με την Κύπρο. Η Κύπρος, επιτέλους σωστά τοποθετημένη στον χάρτη, αλλά με ένα πολύ μεγαλύτερο κουτάκι (την ΑΟΖ) που την ενώνει με την Ελλάδα· αυτό είναι το πάτημα που θα δώσει στο ελληνικό κράτος την κυριαρχία στην Ανατολική Μεσόγειο.

Φυσικά, το δόγμα κάθε καλού εμπόρου είναι να μην τρώει από αυτό που ταΐζει τους άλλους. Πίσω από την προπαγανδιστική εκστρατεία περί «ΑΟΖ», «πετρελαίων» και «τουρκικών προκλήσεων» βρίσκονται πολύ παλιοί και πολύ υλικοί λογαριασμοί του ελληνικού κράτους.

Η Στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου

Η κυριαρχία στην Ανατολική Μεσόγειο είναι μια παλιά και μεγάλη ιδέα του ελληνικού κράτους. Ψήγματα της μπορούν να βρεθούν ακόμη και στην δεκαετία του 1910, το γεγονός όμως είναι ότι η πρώτη της σοβαρή εφαρμογή πήρε μπροστά στη δεκαετία του '50. Τότε, το ελληνικό κράτος οργάνωσε παραστρατιωτικές ομάδες και τις έστειλε στην Κύπρο για να κάνουν «εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα». Από τότε και για πάνω από είκοσι χρόνια, από το 1950 έως το 1974, το ελληνικό κράτος διεκδίκησε με ό,τι μέσο είχε πρόχειρο την ολική κυριαρχία επί του κυπριακού εδάφους και ταυτόχρονα τον έλεγχο της Ανατολικής Μεσογείου. Όπως ξέρουμε βέβαια, όλα αυτά κατέληξαν με τη λεγόμενη «προδοσία της Κύπρου», ένα βολικό όνομα που συγκαλύπτει την αποτυχία της εικοσαετούς προσπάθειας του ελληνικού κράτους και φορτώνει την ευθύνη για την αποτυχία στους «κουντικούς».

Η ίδια ιδέα δουλεύτηκε στα σοβαρά για δεύτερη φορά κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '90. Το λεξιλόγιο που χρησιμοποιήθηκε τότε ήταν ελαφρώς διαφορετικό από σήμερα, αλλά η υλική του έκφραση πανομοιότυπη. Από τη μια εμφανίστηκε η ιδέα του «Ενιαίου Αμυντικού Χώρου Ελλάδας Κύπρου» σύμφωνα με την οποία ο θαλάσσιος χώρος μεταξύ Ελλάδας και Κύπρου είναι ένα ενιαίο στρατιωτικό πεδίο που περικυκλώνει την Τουρκία. Από την άλλη, οι ελληνικές μυστικές υπηρεσίες λάνσαραν το σύνθημα «η ειρήνη στο Αιγαίο περνάει από τα βουνά του Κουρδιστάν». Σε αυτό το μεστό νοημάτων σύνθημα βρίσκουμε την πεμπτούσια της ελληνικής στρατηγικής για την ανατολική Μεσόγειο. Ο μεγάλος αντίπαλος, δηλαδή το τουρκικό κράτος, αντιμετωπίζει προβλήματα εσωτερικής συνοχής, ισχυρές διαλυτικές τάσεις. Η ισχυρότερη από αυτές τις τάσεις έχει το όνομα «κουρδικό ζήτημα». Αν το ελληνικό κράτος βοηθήσει αυτές τις τάσεις να υπερσχύσουν, το αποτέλεσμα θα είναι η διάλυση της Τουρκίας, η πολυπόθητη «ένωση» της Ελλάδας με την Κύπρο και τελικά η κυριαρχία στην Ανατολική Μεσόγειο. Το σχέδιο είναι πλανητικής εμβέλειας: το ελληνικό κράτος φιλοδοξεί να κυριαρχήσει κάτω από τα στενά του Βοσπόρου και πάνω από τη διώρυγα του Σουέζ, να ελέγξει ένα από τα σημαντικότερα εμπορικά και στρατιωτικά περάσματα του πλανήτη. Και όπως όλες οι μέχρι στιγμής «Μεγάλες Ιδέες» του ελληνικού κράτους, κατέληξε σε παταγώδη αποτυχία. Ο ηγέτης του κουρδικού αντάρτικου, Αμπντούλάχ Οτσαλάν, βρήκε καταφύγιο στην Ελλάδα το 1999 και από εκεί παραδόθηκε στις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες. Το ελληνικό κράτος είχε για δεύτερη φορά αναγκαστεί να παραδεχτεί ότι τα σχέδιά του είχαν αποτύχει.

Η τρίτη εμφάνιση της στρατηγικής της Ανατολικής Μεσογείου συμβαίνει γύρω μας από το 2010 και μετά. Το λεξιλόγιο είναι ολοκαίνουριο. Οι σκοποί έχουν ηλικία δεκαετιών. Το ελληνικό κράτος υπολογίζει ότι η διάλυση της Μέσης Ανατολής, όπως εξελίσσεται από το 2003 και μετά, θα οδηγήσει ξανά στην εκδήλωση των εσωτερικών διαλυτικών τάσεων του τουρκικού κράτους. Υπολογίζει ότι μπορεί να εκμεταλλευθεί την ευκαιρία για να ξαναβάλει μπροστά το σχέδιο κυριαρχίας στην Ανατολική Μεσόγειο. Βλέπει ταυτόχρονα μια διέξοδο από την κρίση του και μια ευκαιρία επέκτασης της δύναμής του. Οι «Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες», η «πετρελαιοφόρος Ανατολική Μεσόγειος», οι «συμμαχίες» με την Αιγυπτιακή στρατιωτική δικτατορία και το κράτος του Ισραήλ, όλα αυτά τα καινούρια φρούτα που εμφανίστηκαν στο δημόσιο λόγο, εμπεδώθηκαν και έγιναν καθομιλουμένη με όλο και μεγαλύτερη ένταση από το 2010 και μετά, εκφράζουν αυτή την παλιά στρατηγική του ελληνικού κράτους.

Αλλά δεν πρέπει να μπερδευόμαστε. Όλα αυτά δεν έχουν να κάνουν, ούτε με την «ελευθερία των λαών», ούτε με τη «σταθερότητα», ούτε με το «Διεθνές Δίκαιο». Πολύ περισσότερο έχουν να κάνουν με τον πόλεμο.

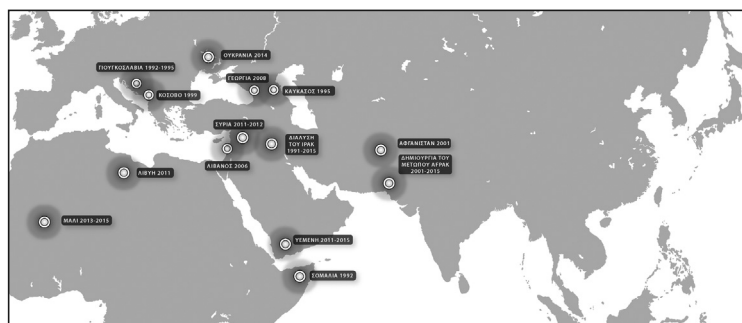
Η πρακτική της Ανατολικής Μεσογείου

Το δημόσιο λεξιλόγιο του ελληνικού κράτους είναι ένας σωρός από μπούρδες. Η «ΑΟΖ» είναι ένας νομικός όρος η εφαρμογή του οποίου δεν διέ-

πεται από σαφείς κανόνες. Όποτε κάποια σχετική διαφορά έχει εκδικαστεί από διεθνή δικαστήρια, το αποτέλεσμα δεν ήταν σύμφωνο με τους χάρτες των Ελλήνων. Η ίδια η εικόνα του πράγματος (ο χάρτης παραπάνω) είναι παράδοξη: τα ογδόντα εκατομμύρια των Τούρκων αποκλείονται από τη θάλασσα στα νότια της Τουρκίας γιατί... Καστελόριζο! Οι αληθοκύριοι, από την άλλη, διεκδικούν τη θάλασσα στα νότια του νησιού, δηλαδή στην πραγματικότητα ολόκληρο το νησί, για λογαριασμό τους, γράφοντας στα παλαιότερα των υποδημάτων τους κάθε συνθήκη που έχουν υπογράψει και κάθε δικαίωμα των κατοίκων του βόρειου τμήματος του νησιού (λογικό, αφού αυτοί είναι «ψευδο»).

Δεν είναι λοιπόν παράξενο που ενώ ο όρος ΑΟΖ υπάρχει από το 1982, οι Έλληνες έκαναν τριάντα χρόνια να τον ανακαλύψουν. Όπως είπαμε, το ελληνικό κράτος δεν προσβλέπει στην εφαρμογή του «Διεθνούς Δικαίου» ή οποιαδήποτε τέτοια μπουρδα. Η φιλοδοξία του ελληνικού κράτους είναι οπλισμένη: να εκμεταλλευτεί την αποσταθεροποίηση της Μέσης Ανατολής, να βοηθήσει στην αποσταθεροποίηση της Τουρκίας και τελικά να εκμεταλλευτεί τις ευκαιρίες που θα προκύψουν για να κυριαρχήσει στην Ανατολική Μεσόγειο. Το τουρκικό κράτος από τη μεριά του, θα αποδεχθεί τέτοιες εξελίξεις μόνο αν κάποια στιγμή αποφασίσει να προσχωρήσει στην μεγάλη ομάδα των κρατών που δεν υπάρχουν πια, μαζί με την Αυστροουγγαρία και την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Αυτό που το ελληνικό κράτος μας έχει μάθει να ονομάζουμε «τουρκικές προκλήσεις» είναι ακριβώς η απάντηση του τουρκικού κράτους στα ελληνικά σχέδια. Ο πόλεμος είναι η σαφής κατάληξη της ελληνικής Στρατηγικής της Ανατολικής Μεσογείου.

Αλλά το ελληνικό κράτος δεν πτοείται από τέτοια. Οι Έλληνες ειδικοί εκτιμούν ότι η διάλυση της Μέσης Ανατολής είναι κομμάτι πλανητικών σχεδιασμών του αμερικανικού κράτους και των υπόλοιπων «μεγάλων δυνάμεων». Εκτιμούν δηλαδή ότι οι δικοί τους ειδικοί σχεδιασμοί βρίσκονται επιτέλους σε αρμονία με τον παγκόσμιο πόλεμο που εξελίσσεται από το 1999 και μετά από τα Βαλκάνια μέχρι την Κίνα. Επίσης βρίσκονται στριμωγμένοι από την δική τους ειδική έκφραση της πλανητικής καπιταλιστικής κρίσης.

Παγκόσμιες διακρατικές συγκρούσεις από το 1991 και μετά. Οι Έλληνες ειδικοί κρίνουν ότι δεν πρόκειται για «μεμονωμένα συμβάντα», αλλά για μια παγκόσμια σύγκρουση. Και κάνουν τους δικούς τους ανάλογους λογαριασμούς.

Οπότε δρουν. Από το 2010 και μετά το ελληνικό κράτος εκμεταλλεύτηκε οποιαδήποτε ευκαιρία προέκυψε για να συμβάλλει στην αποσταθεροποίηση της περιοχής του. Το 2011, το ελληνικό κράτος συμμετείχε με ενθουσιασμό στην εκστρατεία διάλυσης της Λιβύης. Το 2013, το ελληνικό κράτος ετοιμάστηκε να συμβάλλει σε μια παρόμοια εκστρατεία στη Συρία. Η ακύρωση της εισβολής στη Συρία έδειξε ότι το ελληνικό κράτος επιθυμούσε την εισβολή πολύ περισσότερο απ' ό,τι το αμερικανικό κράτος. Το 2014, το ελληνικό κράτος εντάχθηκε στη Διεθνή Συμμαχία εναντίον του ISIS και παραδέχτηκε δημόσια ότι στέλνει σφαίρες στους «Κούρδους του Ιράκ για να πολεμήσουν το ISIS». Προφανώς το ελληνικό κράτος ελπίζει εκείνο που ήλπιζε και την δεκαετία του '90: ότι οι κουρδικές σφαίρες κάποιου στιγμής (ή μήπως ήδη;) θα στραφούν ενάντια στον τουρκικό στρατό.

Καθημερινή, 27/8/2013. Η πολεμική επέμβαση ως θεραπεία. Το ελληνικό κράτος ετοιμάστηκε να βοηθήσει στην εισβολή στη Συρία με στόχο να «διαφυλάξει τα ανθρώπινα δικαιώματα». Τελικά κατόρθωσε να αποδείξει ότι επιθυμούσε την εισβολή στη Συρία πολύ περισσότερο απ' ό,τι το αμερικανικό κράτος.

Ταυτόχρονα, από το 2010 και μετά, το ελληνικό κράτος ανακάλυψε δύο νέους πιστούς συμμάχους στην ευαίσθητη περιοχή των ενδιαφερόντων του. Ο ένας είναι το ισραηλινό κράτος που μέχρι πρότινος ήταν πολύ κακιασμένο γιατί «καταπίεζε τους Παλαιστίνιους». Ο άλλος είναι η αιγυπτιακή στρατιωτική δικτατορία όπως διαμορφώθηκε μέσω της εκατόμβης που ακολούθησε την αιγυπτιακή εξέγερση. Και οι δύο «σύμμαχοι» ήταν άγνωστοι πριν από το 2010· ειδικά το κράτος του Ισραήλ, ήταν χαρακτηριστικά απεχθές. Αλλά και οι δύο έχουν τους δικούς τους λογαριασμούς για την περιοχή και το ελληνικό κράτος κρίνει ότι μπορεί αυτοί οι λογαριασμοί, συγκυριακά, να ταιριάζουν με τους δικούς του. Η γνώμη του ελληνικού κράτους για τις συμμάχους του αποτυπώθηκε πρόσφατα στον δημόσιο λόγο από τα πιο αρμόδια χείλη, δηλαδή τον υπουργό των εξωτερικών Ευάγγελο Βενιζέλο. Αυτός, λίγο πριν την επίσκεψή του πρωθυπουργού στην Αίγυπτο τον Νοέμβριο του 2014, ανέλυε την θέση του ελληνικού κράτους ως εξής:

Η ανοικτή κρίση στην Ουκρανία και στις σχέσεις Ρωσίας και Δύσης θέτει υπό επαναξιολόγηση τη λειτουργικότητα πολλών διεθνών θεσμών, από το Σ.Α. του ΟΗΕ μέχρι τον ΟΑΣΕ και, βεβαίως, αναδεικνύει τα όρια της Ε.Ε. ως αυτοτελούς πολιτικής οντότητας.

Ο τρόπος με τον οποίο η Κυπριακή Δημοκρατία σε στενή συνεργασία με την Ελλάδα χειρίζεται την υπό εξέλιξη τουρκική πρόκληση στην κυπριακή ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα και ο τρόπος με τον οποίον εξελίσσεται η τριμερής συνεργασία Αιγύπτου - Κύπρου - Ελλάδος είναι δύο καλά παραδείγματα αυτού που εννοώ.¹

Δηλαδή η διακρατική σύγκρουση εξελίσσεται παγκόσμια, οι «διεθνείς οργανισμοί» αποσυντίθενται και το ελληνικό κράτος κάνει τους δικούς του λογαριασμούς, για τα δικά του συμφέροντα, με τη δική του ατζέντα. Δεν είναι παράξενο που οι «συμμαχίες», η «προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» και τελικά η συμμετοχή στην αποσταθεροποίηση της περιοχής είναι υπερκομματικές πρακτικές. Επειδή αυτή είναι προκήρυξη, θα το πούμε με δύο φωτογραφίες. Αλλού το λέμε με πολλά λόγια.²

Αίγυπτος 8/11/2014

Αίγυπτος 28/4/2015

Οι πρόσφατες «συμμαχίες» του ελληνικού κράτους είναι κατεξοχήν αντιτουρκικές. Υποκινούνται από τη διαδικασία διάλυσης της Μέσης Ανατολής που βρίσκεται σε εξέλιξη από το 2003 και μετά. Δεν είναι λοιπόν παράξενο που δεν επηρεάζονται από αλλαγές κυβερνήσεων. Δευτερευόντως, όπως μπορούμε να παρατηρήσουμε, διατηρείται και ο σκηνοθέτης.

Από το 2010 και μετά, το ελληνικό κράτος δηλώνει δημόσια ότι ετοιμάζεται να συμμετάσχει σε μια παγκόσμια σύγκρουση. Εξοικειώνει τον πληθυσμό του με το ενδεχόμενο, παράγει έννοιες και ιδέες, συμμετέχει όπως μπορεί στην αποσταθεροποίηση της περιοχής του. Πρόκειται για σοβαρότατες εξελίξεις, για μια κατρακύλα που τελικά θα μετατραπεί σε βία εναντίον μας. Στα νότια Βαλκάνια, όπως παντού, οι «γεωπολιτικές φιλοδοξίες» πάντα έχουν τραγική κατάληξη. Και πάντα το τίμημα πληρώνεται από την εργατική τάξη. Η «γεωπολιτική λύση» στα προβλήματα του ελληνικού κράτους, για εμάς σημαίνει θάνατο. Θα πρέπει τώρα να στραφούμε σε εμάς.

Ενάντια στο ελληνικό κράτος

Ο Νίκος Κοτζιάς είναι ο άνθρωπος που προσφάτως αναδύθηκε από τα βάθη του ελληνικού κράτους δίχως να τον ψηφίσει κανένας για να γίνει Υπουργός Εξωτερικών της «αριστερής κυβέρνησης». Αυτό ο τύπος λοιπόν, έχει την εξής ενδιαφέρουσα γνώμη για τον «βαθύτερο μηχανισμό που παρακινεί λαϊκά φτωχά στρώματα να υποστηρίζουν τον εθνικισμό»:

Συχνά, επιλέγουν αντί των κοινωνικών αγώνων, τη διεθνή αναβάθμιση ή προάσπιση του κράτους τους ως μια άμεση, γιατί όχι και πιο εύκολη, επιλογή υπεράσπισης των κεκτημένων, ακόμη και διεύρυνσής τους. Αυτή είναι η βάση πάνω στην οποία πολλά αριστερά κόμματα επέλεξαν στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά και σε άλλες περιπτώσεις, να υποστηρίξουν ακόμη και την κάκιστη επιλογή του πολέμου. Αυτά είναι και τα πλαίσια, αλλά και ο μηχανισμός αποδοχής, από τα λαϊκά στρώματα μιας κοινωνίας, της ύπαρξης κοινών εθνικών ζητημάτων με τις κυρίαρχες σε αυτήν ομάδες. Πρόκειται για μηχανισμό - πλαίσιο, που όταν υποτιμήθηκε από τα κόμματα της αριστεράς το πλήρωσαν με την απώλεια δεσμών με τις ευρύτερες «λαϊκές μάζες», ενώ όταν το πήραν υπόψη, όπως στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, χωρίς να αγνοήσουν το κοινωνικό ζήτημα, μεγαλούργησαν.³

Είναι αλήθεια: έτσι μιλούν για εμάς οι διαβασμένοι υπάλληλοι των αφεντάδων μας. Ο Νίκος Κοτζιάς μάς λέει ήρεμα ότι η υπεράσπιση του κράτους μας είναι πιο εύκολη από την υπεράσπιση της τάξης μας, πράγμα καταρχήν προφανές, αφού όλοι ξέρουμε ότι όποιον υπερασπίζεται την τάξη του τον τρώει το κράτος. Κι αφού μάς δείξει ταυτόχρονα το μαστίγιο και το καρότο λες κι είμαστε ολόιδιοι οι σκλάβοι από τις πυραμίδες (που με κάποιες σημαντικές έννοιες, αυτό ακριβώς είμαστε), μάς ρίχνει στα μούτρα και μια ιστορική αναδρομή της κακής ώρας. Η ανυπόφορη αλυσίδα πολέμων και υποτίμησης από το 1912 μέχρι το 1950, οι εκατοντάδες χιλιάδες των νεκρών και η εξαθλίωση των ζωντανών, είναι υποσημειώσεις σε μια κατά τα άλλα «πιο εύκολη επιλογή υπεράσπισης των κεκτημένων». Η αριστερά άλλωστε, «μεγαλούργησε» χάρη στον πατριωτισμό της. Πράγματι: τόσο πολύ μεγαλούργησε, που όσα από τα πιο συνειδητά τμήματα του ελληνικού προλεταριάτου γλύτωσαν τον θάνατο στον ελληνικό εμφύλιο, κατέληξαν να μεταλαμπαδεύουν τα φώτα του ελληνισμού στη μακρινή Τασκένδη του Ουζμπεκιστάν.

Υπάρχει όμως και ένα δεύτερο, πιο κρυφό, σημείο να επισημάνουμε στον λόγο του καινούριου αριστερού Υπουργού των Εξωτερικών του ελληνικού κράτους. Ιδού λοιπόν, από το σοφό στόμα του Νίκου Κοτζιά: τα αφεντικά μάς χρειάζονται. Η φαινομενική παντοδυναμία τους, το αλάνθαστο των διαβασμένων τους επιλογών, τα σχέδια δεκαετιών, όλα είναι αδύνατον να δουλέψουν δίχως την «αποδοχή» μας. Τα αφεντικά χρειάζονται εμάς, τους μαλάκες που κατά Κοτζιά κυβερνιούνται από σχεδόν υποσυνείδητα κίνητρα, τους φοβισμένους που σέρνονται σε «επιλογές που φαίνονται πιο εύκολες» αλλά ζέχνουν αίμα και θάνατο. Τα αφεντικά εξακολουθούν να χρειάζονται το «ναι» μας. Θα εκφοβίσουν, θα απειλήσουν, θα σκοτώσουν για να εξασφαλίσουν το «ναι». Θα δελεάσουν με ανύπαρκτα πετρέλαια, θα ζαλίσουν με ηλίθιες συζητήσεις περί θαλάσσιων οικοπέδων και στο τέλος θα απειλήσουν με τα όπλα των μάτσων τους. Και όσο εξασφαλίζουν το δικό μας «ναι», τόσο θα το χρειάζονται.

Χρόνια τώρα, ζαλιστήκαμε από την ταξική και προπαγανδιστική επίθεση των αφεντικών μας. Υιοθετήσαμε τη γλώσσα τους, όπως οι σκλάβοι τη γλώσσα των αφεντάδων, και μάθαμε να μιλάμε για «τρόικες», «μνημόνια» και «δημόσια χρέη» αντί να μιλάμε για την ταξική επίθεση που δεχόμαστε. Μάθαμε να μιλάμε για οικοπέδα στη θάλασσα, για «δικαιώματα στη Μεσόγειο» και για «πετρέλαια», αντί να μιλάμε για την πρόθεση του κράτους μας να μας σύρει σε πόλεμο. Παραπατάμε, φοβόμαστε, φαινόμαστε ικανοί να πιστέψουμε τα πάντα και ακόμη χειρότερα, ικανοί να πράξουμε ό,τι μας λένε. Αλλά ακόμη μάς χρειάζονται.

Γιατί τελικά, όπως αναγνωρίζει ο Νίκος Κοτζιάς και τόσοι υπάλληλοι πριν από αυτόν, κάθε κρατικός πόλεμος είναι πρώτα και κύρια πολιτικό προϊόν. Πρώτα συντελείται στο εσωτερικό των καπιταλιστικών κοινωνιών με την ήττα του εσωτερικού εχθρού, δηλαδή της οργανωμένης εργατικής τάξης. Μόνο έπειτα εκδηλώνεται στο εξωτερικό με την ένοπλη σύγκρουση.

Με άλλα λόγια, βρισκόμαστε εκεί που βρέθηκαν μυριάδες σαν κι εμάς στο παρελθόν. Ο πόλεμος των αφεντικών εξελίσσεται παγκόσμια. Οι ήττες μας, πρόσφατες και αρχαίες, βαραίνουν τα χέρια και τα μυαλά μας. Τα αφεντικά χρειάζονται τα «ναι» μας, φοβούνται και σιχαίνονται τα «όχι» μας.

Το δίλημμά μας είναι για άλλη μια φορά απλό: Είτε ενάντια στο ελληνικό κράτος, είτε κρέας για τις καταστροφικές μηχανές του.

Υπάρχει χρόνος για να αρχίσουμε να λέμε «όχι».

Και πρέπει να το πούμε ξεκάθαρα:

Φτύνουμε τις «Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες» τους! Οικόπεδα στη θάλασσα βλέπουν μόνο τα αφεντικά!

Δεν θέλουμε ούτε να ακούμε για τα ανύπαρκτα «πετρέλαια»! Δεν είμαστε παιδάκια για να μας κοροϊδεύουν με κρυμμένους θησαυρούς!

Καγχάζουμε μπροστά στις «συμμαχίες» τους! Λες και μπορούν να «συμμαχήσουν» οι λυσσασμένοι!

Περιγελάμε τις θεωρίες της εξάρτησης, δεν πιστεύουμε σε «τρόικες» και «μνημόνια»! Το ελληνικό κράτος έχει τα δικά του συμφέροντα, τα δικά του σχέδια, τη δική του συνέχεια!

Σιχαινόμαστε τον πατριωτισμό, δεξιό και αριστερό, δεν πάμε στον στρατό, μισούμε το ελληνικό κράτος και τα σχέδιά του!

antifa

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

ΤΗΝ «ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ» ΤΟΥ

ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΠΟΥ ΣΧΕΔΙΑΖΕΙ

1. Ευάγγελος Βενιζέλος, «Εθνική Συναίνεση και Εξωτερική Πολιτική», Καθημερινή, 2/11/2014.

2. Autonome Antifa, Η Στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου, ή Αλλιώς η Συμμετοχή του Ελληνικού Κράτους στον Παγκόσμιο Πόλεμο, Αθήνα, 2015.

3. Νίκος Κοτζιάς, Η Εξωτερική Πολιτική της Ελλάδας στον 21ο Αιώνα: Για μια Νέα, Ενεργητική, Δημοκρατική, Πατριωτική Στρατηγική στην Εποχή της Ανταπαγκοσμιοποίησης, Καστανιώτης, 2011, σελ. 343.

Οι **autonome antifa** που συζήτησαν, πλήρωσαν και μοιράζουν αυτή την προκήρυξη είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που συζητάει και δρα στην Αθήνα.

“**Συνέλευση**”: Δηλαδή οριζόντια οργάνωση - άνεργοι και εργαζόμενοι, μαθητές και φοιτητές, άντρες και γυναίκες που μαζεύονται και αποφασίζουν όλοι μαζί.

“**Αντιφασιστική**”: Δηλαδή, όλοι μας καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως ετούτη η κοινωνία είναι μια ταξική κοινωνία· και ότι μέρα με τη μέρα γκρεμίζεται στα κεφάλια μας, ακριβώς όπως τα είπαμε παραπάνω. Η μοναξιά, ο ρατσισμός και η ρουφιανιά που βασιλεύουν γύρω μας, είναι τα μπάζα από αυτό το γκρέμισμα.

Autonome Antifa - Αντιφασιστική Συνέλευση: Δηλαδή, μπροστά σε αυτό το γκρέμισμα, να μην είμαστε ούτε μόνοι, ούτε φοβισμένοι, ούτε αδύναμοι.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

autonome antifa ★

autonome.antifa@yahoo.com
autonomeantifa77.wordpress.com

